

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

20-22.

Jézus ebben a fejezetben a szőlőmunkások példázatát meséli el.

„Hasonló a mennyek országa a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe.”

Erről az egy dénáról annyit érdemes tudnunk, hogy akkortájt egy napi munkáért általában ennyi járt.

„Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, és ezt mondta nekik: Menjetek ti is a szőlőbe, és ami jogos, megadom néktek. Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanúgy tett. Amikor pedig késő délután, öt óra tájban is kiment, még mindig talált ott álldogálókat, és megkérdezte tőlük: Ti miért álltok itt egész nap tétlenül? Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Erre ez azt mondta nekik: Menjetek ti is a szőlőbe! Miután pedig beesteledett ezt mondta a szőlő gazdája a vincellérjének: Hívd elő a munkásokat és fizesd ki a bért az utolsókon kezdve az elsőig. Ekkor jöttek azok, akik öt óra tájban álltak munkába, és kaptak egy-egy dénárt. Amikor aztán az első jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak. Amikor átvették, zúgolódnak kezdtek a gazda ellen, és ezt mondták: Ezek az utolsók egy órát dolgozta, és egyenlővé tetted velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőségért? Ő pedig így felelt egyiküknek: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul: Nem egy dénárban egyeztél-e meg velem? Vedd, ami a tied, és menj. Én pedig az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked. Hát nem szabad-e nekem az tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jóvagyok? Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsók.”

A Károli fordítás még hozzáteszi Jézus: *„Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.”*

Ha megnézzük az előző fejezet végét, akkor ugyanezt látjuk, mert a 19:30-ban Jézus ezt mondja: *„De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első.”* Úgy tűnik tehát, hogy ez a vezérfonal húzódik végig a szőlőmunkásokról szóló példázaton is. Sőt, ha megnézzük a 19. fejezetben a 27-29-es igeverseket is, Péter megszólal, és ezt kérdezi Jézustól: *„Mi elhagytunk mindent, követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk? Jézus erre azt mondta nekik: ...Mindenki, aki elhagyta házát, vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, az százszorosát kapja és megörökli az örök életet.”*

Mit is szeretne Jézus mondani a szőlőmunkásokról szóló példázattal? Én úgy gondolom, hogy Jézus rólunk beszél - ahogy mi szolgáljuk az Urat, ahogy mi szorgoskodunk az Ő szőlőjében. Vegyük észre, hogy Ő küldött el bennünket - a gazda minden egyes alkalommal maga ment ki és küldte az embereket a szőlőjébe dolgozni. A gazda küldte tehát őket a szőlőbe, vagyis, Isten küldte őket, hogy szolgálják Őt. Mindannyian ugyanannyit kaptak fizetségül. Vannak olyan emberek, akik a halálos ágyukon fogadják be Jézus Krisztust, mint Megváltójukat. Abban a pillanatban ők is belépnek az örök életbe, mint azok, akik egész életükben az Urat szolgálták.

Istennek dönti el, ill. jogában áll, hogy kinek-kinek azt adjon, mit akar. Azok tehát, akik az utolsó pillanatban jutnak üdvösségre, jutalmat kapnak Istentől, és bekerülnek a mennyek országába. A különbség az, hogy ha valaki életének utolsó pillanatában fogadja be Jézust - igen, örök élete lesz, de lemarad arról a hatalmas áldásról, amelyet akkor tapasztalunk meg, amikor földi életünk során Istennel járunk és Őt szolgáljuk. Már nem fogja megtudni sohasem, hogy milyen hatalmas örömet okoz Isten szolgálata. Hiszem, hogy Jézus itt arra tanít minket, hogy az ember élete végén is hozhat döntést, megtérhet, üdvözülhet és beléphet Isten országába. Ugyanúgy részesedik Isten országából, mint az, aki már harminc éve megtért, hiszen neki is örök élete lesz. Szerintem Jézus itt arra is tanít bennünket, hogy teljesen mindegy, hogy a nap elején kezdtünk-e munkálkodni, vagy csupán délután öt órakor. A lényeg az, hogy ha hűségesen szolgáltuk Őt, ha hűségesen dolgoztunk, akkor Isten megjutalmaz bennünket. Vagyis az számít, hogy mennyire voltam hűséges abban, amire Isten elhívott.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy olyan emberek, mint pl. az amerikai Billy Graham, akinek köszönhetően olyan sok ember tért meg, biztosan a lehető legnagyobb kitüntetésben részesül a mennyben. Meg vagyok győződve arról, hogy vannak mások is, akik legalább olyan nagy jutalmat kapnak majd a mennyben, sőt lehet, hogy még nagyobbat is. Olyan emberekre gondolok, akiket te valószínűleg nem is ismersz, nem hallottál róluk, sohasem szerepeltek az újságban. Olyan emberekről van szó, akik hűségesen szolgálták Istent, hűségesen végezték azt a szolgálatot, amelyre elhívást kaptak Istentől. Lehet, hogy ez közbenjáró imádságot jelent otthon a szobájukban, amelyről senki sem tudott, ahol senki sem látta őket. Szerintem meglepődünk majd, amikor meglátjuk, kik ülnek az első sorban. „De hát kik ezek, nem is hallottam még róluk?”, mondjuk majd csodálkozva. De Isten szentjei - azok, akik követték Istent, akik lementek a szőlőbe, amikor Isten küldte őket, ott lesznek az első sorban. Teljesen mindegy, hogy reggel kilenckor, vagy délután ötkor, de amikor odaértek, akkor hűségesen dolgoztak. Isten ezért a hűséges munkáért jutalmazza meg őket.

Mit mond még ezen kívül Jézus? „Úgy osztom szét a kegyelmemet, ahogy azt én szeretném, jogom van rá: *„Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?”*

Amikor Jézus Jeruzsálemben készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: „Íme felmegyünk Jeruzsálemben, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik és átadják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.”

Most mennek utoljára együtt Jeruzsálemben. Jézus pontosan tudja, hogy mi vár rá ott. Tudja, hogy amikor odaérnek, felgyorsulnak majd az események, és nagyon sok mindennek be kell teljesednie. Ezért most maga köré vonja tanítványait, akikkel mostanra már csaknem három évet töltött, és elmondja nekik, hogy mi vár rá: szenvedni fog és keresztre feszítik, de harmadnapon feltámad.

Jézus pontosan megjövendöli mindazt, aminek történnie kell vele. Azt mondja először: „*az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak*”. Tudjuk, hogy Júdás lesz az, aki elárulja őt, de a főpapok és az írástudók fogják átadni a pogányoknak, ők fogják először kigúnyolni. Egy bíborvörös palástot adnak rá, és azt kiáltják körülötte: „Íme a zsidók királya!” Ezután Pilátus megengedi, sőt mi több, megparancsolja, hogy korbácsolják meg – pontosan úgy, ahogy Jézus azt előre megjövendölte.

Egyáltalán nem véletlenszerűen korbácsolták meg, hiszen itt láthatjuk, hogy Jézus előre tudja, hogy ez meg fog történni. A korbácsolás hihetetlen fájdalmakkal járt. A foglyot egy póznához kötötték, miközben a hátát szabadon hagyták. Egy olyan korbáccsal korbácsolták meg, amely bőr szíjakból állt, és a szíjak végére nagy éles üveg- és ólomdarabkákat erősítettek. Amikor a fogoly hátához hozzáérték nem csak hatalmas fájdalmat okoztak, hanem bele is szántottak a húsba és felhasították a hátat.

Miért korbácsolták az embereket ilyen kegyetlen módszerekkel? A rómaiak ezzel a módszerrel vallatták ki foglyaikat. Rá akarták venni őket, hogy bevallják, milyen bűnt követtek el Róma ellen. Ha a fogoly együttműködést tanúsított, és bevallotta mindazt, amit elkövetett, akkor ezt mintegy beszámították neki, és nem korbácsolták őt tovább olyan erővel, mint korábban. Ha azonban valaki nem volt hajlandó bevallani mindazt, ami tett, akkor egyre keményebb korbácsütéseket mértek az emberre, amíg végül fájdalmában mégiscsak bevallotta bűnét.

Jézusnak nem volt mit bevallania, hiszen nem tett semmi rosszat - ezért mindvégig csendben maradt. Ahogy az Ézsaiás is megjövendöli az Ézsaiás 53:7-ben: *„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki, mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”* Ez azonban azt eredményezte, hogy egyre keményebb és keményebb ütések mértek rá.

Mit gondoltok, Isten megengedné, hogy a Fia fölöslegesen szenvedjen ilyen borzalmasan? Ha úgy gondoljátok, hogy igen, akkor más az Istenről alkotott képetek, mint az enyém. Hiszem, hogy Isten nem engedte volna meg, hogy a Fia ilyen szörnyű borzalmakon menjen át, hacsak ennek a szenvedésnek nem lett volna valami értelme. Ezért mondja Ézsaiás próféta, amikor megjövendöli Jézus Krisztus szenvedését, hogy *„az ő sebei árán gyógyultunk meg.”*

Máté 8. fejeztében, amikor Jézus sok beteget meggyógyított, azt írja az ige: *„Minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”*

Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelében az úrvacsoráról ír, amely nem teljesen úgy valósult meg a korinthusi gyülekezetben, ahogy kellett volna. Pál az úrvacsorával kapcsolatban eszükbe jutattja, hogy ilyenkor emlékezünk Jézus megtört testére és kiontott vérére. Ezt írja az 1 Kor 11-ben: *„Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret és hálát adva megtörte, és ezt mondta: 'Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre'. Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: 'E pohár amaz új szövetség az én vérem által. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre'. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.”* Pál apostol ezután figyelmezteti a korinthusiakat, hogy ne vegyenek méltatlanul úrvacsorát. Pál apostol figyelmezteti azokat is, akik az úrvacsora alkalmával próbáltak jóllakni, és nem fogták fel, hogy az úrvacsora sokkal többről szól. Pál tehát azt írja: *„Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli mg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának.”* Ezután egy nagyon érdekes dolgot mond még: *„Ezért erőtlenek és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg számosan.”*

„Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik?” – vajon miért mondta ezt Jézus? Egészen biztosan a korbácsolásról beszélt, hiszen a próféciából tudjuk, hogy épek maradnak a csontjai. Egyrészt azért történt így, mert az Istennek felajánlott áldozatnak tökéletesnek kellett lennie, és ehhez hozzátartozott az is, hogy épek voltak a csontjai. Másrészt pedig azért történt így, mert a

34. zsoltár megjövendöli, hogy megőrzi minden csontját az Úr, egy sem törik el közülük. Amikor Jézus az ő megtört testéről beszél, nem arra utal, hogy valamelyik csontja eltörik. A korbácsolás azonban megtörte a testét és feltépte a hátát.

A történészek szerint a rómaiak olyan brutálisan korbácsolták az embereket, hogy sokan már el sem jutottak a keresztig, mert már a korbácsolásba belehaltak - általában elvéreztek. Jézus is nagyon legyengült a korbácsolástól, hiszen nem tudta egyedül vinni a keresztjét, segítségre volt szüksége.

Miért korbácsolták meg? Értünk, mert „*sebei árán gyógyultunk mi meg*”. Talán ezért mondja a korinthusiaknak Pál, hogy ha ti ezt megértitek, akkor amikor magatokhoz veszitek a kenyeret, akkor ezzel azt is megengeditek Istennek, hogy Lelke által munkálkodjon bennetek. Sokan azonban nem fogják fel ezt, ezért erőtlenek és betegek. Nem értik, hogy Jézus teste miért törtetett meg, és hogy mennyi mindent kapunk általa az Úrtól. „Sebei árán gyógyultunk mi meg” - szellemi értelemben mindenképpen, úgy gondolom azonban, hogy Jézus fizikailag is meg tud gyógyítani bennünket.

A szövegekörnyezetből úgy tűnik, mindenekelőtt a Máté 8-ból, hogy ez az ígéret nem csak szellemi értelemben értendő. Bízhatunk Jézusban, hogy ha ez az Ő akarata, akkor meg tud bennünket gyógyítani betegségünkben is. Hiszem, hogy Isten nem csak a lelkünk felé szolgál, amikor úrvacsorát veszünk, hanem a testünk felé is. Megtörténik, hogy emberek az úrvacsora során gyógyulnak meg, mert Isten megérinti őket. Hányszor éreztem már azt, hogy Isten engem fizikai értelemben is megerősített, amikor úrvacsorát vettem!

Visszatérve a Máté 20-hoz, Jézus megjövendöli ezen kívül saját keresztre feszítését is, illetve azt, hogy harmadnapon feltámad. Jézus elmondja tehát a tanítványainak, hogy most elmegyünk Jeruzsálembe, ahol elárulják, átadják a főpapoknak és az írástudóknak, akik kiszolgáltatják a pogányoknak, a rómaiaknak, akik kigúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítik - de a harmadnapon feltámad.

Amikor Jézus a tanítványainak saját haláláról beszélt, ez annyira felkavarta, sőt taszította őket, hogy már nem is figyeltek oda, amikor Jézus a végén hozzáteszi, hogy harmadnapon feltámad. Annyira megdöbbenett az az elképzelés, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítik majd, hogy leblokkolt az agyuk és már meg sem hallották, hogy mit mondott ezután. Sokáig nem is emlékeztek arra, amit Jézus mondott nekik; miután már feltámadt, ugrott be nekik, hogy Jézus előre megmondta.

Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt.

Kik voltak Zebedeus fiai? Jakab és János. Megjelenik ez a zsidó édesanya, aki természetesen szívében viseli fiainak sorsát és a legjobbat akarja számukra. Leborul Jézus előtt és kérni akar tőle valamit.

Jézus megkérdezte tőle: „Mit akarsz?” Ő így felelt: Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban”. Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?” Ők így feleltek: „Ki tudjuk.”

Ne kerülje el a figyelmünket, hogy az édesanya az, aki szót emel a fiai érdekében, de a két fiú is ott áll azért mellette. Valószínűleg nagyon éberem figyelnek, és készségesen válaszolnak is

Jézusnak, amikor ő felteszi a kérdését. *„Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én ki fogok inni?”*, hangzik Jézus válasza. De mire is utal ezzel Jézus? A szenvedéseire, és a kereszthalálra. Majd hozzáteszi: *„az én poharamat kiisszátok ugyan”*, és az Apostolok Cselekedeteiben azt olvassuk, hogy Heródes kegyetlenkedni kezdett az apostolokkal: Jakabot és testvérét pedig karddal kivégeztette.

Jézus tehát azt mondja a 23. versben: *„Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.”*

Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.

Jézus itt a szolgálatról, a nagysághoz vezető útról beszél. Szomorú, hogy a világ ilyen messzire sodródott Jézus elveitől. Egyesek, akik a szolgálatban részt vesznek, elvárják, hogy őket szolgálják az emberek, és nem fogják fel, hogy Jézus éppen őket hívta el arra, hogy az embereket szolgálják. A pogányokra jellemző, hogy uralkodni próbálnak egymáson. Sajnos az egyházon, a gyülekezeteken belül is megfigyelhető egy ilyen tendencia napjainkban - uralkodni próbálunk az emberek fölött.

A 70-es években is felütötte a fejét egy ilyen irányzat a gyülekezetekben. Ennek az irányzatnak a képviselői úgy próbálták feltüntetni magukat, mint akiknek joguk van uralkodni Isten nyája, Isten népe felett. Arra kényszerítették az embereket, hogy rendeljék alá magukat a tekintélyüknek. Ez odáig fajult, hogy ők váltak összekötő kapoccsá Isten és emberek között. Ez például abban is megnyilvánult, hogy ha valaki, mondjuk, új autót szeretett volna vásárolni, vagy bármilyen döntést hozni az életében, akkor többé nem arra buzdították az embereket, hogy Istentől kérjenek tanácsot, hanem kötelezővé tették a lelkipásztorral ill. szellemi vezetőjükkel történő megbeszélést. Ő határozta meg, hogy megvehetik-e azt az autót vagy sem. Ily módon az emberekre mázsás terheket aggattak, és mindez tragikusan távol állt mindattól, amit Jézus hirdetett. Hiszen mit tanított Jézus? Ha igazán nagy akarsz lenni a mennyek országában, akkor válj mindenki szolgájává. *„Aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok. És aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.”*

Erre hívja el Isten a lelkipásztorokat is. A pásztori szolgálat nem arról szól, hogy mi mindenki fölött állunk, mindenki felnéz ránk, mindenki igyekszik a kedvünkben járni, és mindenki leborul előttünk. Nem, éppen ellenkezőleg. A lelkipásztor az, aki Isten nyáját szolgálja. Az én imám is az, hogy soha ne feledkezzünk meg arról, hogy mire hív el bennünket Isten - nem csak lelkipásztorként, hanem minden más szolgálatban. Hiszen Istent szolgálni annyit jelent, mint az embereket szolgálni. A Máté 20:28-ban ezt mondja Jézus: *„Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”* Nem azért jött, hogy az emberek Őt szolgálják, hanem, hogy Ő szolgálja az embereket.

Amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt. És íme, két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, felkiáltottak: „Uram, Dávid Fia könyörülj rajtunk!” A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de ők még hangosabban kiáltották: „Uram, Dávid Fia könyörülj rajtunk!”
Jézus megállt, megszólította őket, és ezt kérdezte: *„Mit akartok, mit tegyek veletek?”* Ők így feleltek: *„Azt, Uram, hogy megnyílják a szemünk.”*

Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat, és követték őt.

Jézus tehát elindul tanítványaival Jerikóból miközben hatalmas tömeg követi. Ahogy mennek az úton, két vak emberrel találkoznak, aki ülnek az út szélén, és hallják, hogy nagy tömeg halad el mellettük. Ez természetesen felkeltette az érdeklődésüket és megkérdezték: „Ki van itt?” Valaki a tömegből elárulja nekik, hogy épp Jézus jár arra. Ez a két vak ember egészen bizonyosan hallott már Jézusról. Szerintem mindenki, aki beteg volt a környéken hallott már Jézusról, a csodáiról és arról, hogy mennyi embert meggyógyított fönt Galileában, Kapernaumban és a környékén. Ahogy a két vak ember megtudta, hogy Jézus arra jár, és hallották amikor előttük vonult el a tömeg - tudták, hogy itt a nagy lehetőség, a soha vissza nem térő alkalom számukra. Ezért hangosan kiáltottak: „*Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!*” A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el. A tömeg próbálta beléjük fojtani a szót, elbátortalanítani őket abban, ahogy teljes szívből kiáltsanak Jézushoz. Őket azonban nem lehetett egykönnyen eltántorítani, sőt még hangosabban kiáltották: „*Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk.*”

Jézus megállt és biztosan odahívta őket magához. Gondolom, néhányan a tömegből segítettek ennek a két vak embernek, és odavitték őket Jézushoz. *Jézus megkérdezte tőlük: „Mit akartok, mit tegyek veletek?” Ők így feleltek: „Azt, Uram, hogy megnyíljen szemünk.” Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat és követték őt.*

Ne feledjük, hogy Jézus ezen a ponton már nagyon nehéz szívvel tart Jeruzsálem felé, mert pontosan tudta, hogy mi vár ott rá: elárulják, kigúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítik. Most mégis időt szakít arra, hogy szolgáljon az embereknek. Jézus sohasem mondta, hogy „én túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy az emberekkel foglalkozzam”.

Ha valakinek van egy szolgálata, és az egyre nagyobbá és egyre fontosabbá válik, maga az ember is olyan fontossá és elfoglalttá válik, hogy elszakad az emberektől. Többé nincs ideje az emberekkel foglalkozni, feléjük szolgálni, ilyen esetben a szolgálata fontosabbá vált, mint az Ura. Ha egyszer eljutnék arra a pontra, hogy az istentisztelet kezdete előtt pár perccel besurranak a hátsó ajtón, és miután befejeztem a tanítást, gyorsan ki is osonok a hátsó ajtón, hogy még csak véletlenül se találkozzam senkivel, akkor abban a pillanatban pályát kell változtatnom, és ki kell lépnem ebből a szolgálatból. Többé már nem lesz időm arra, hogy az emberekkel foglalkozzam, és ez nincsen rendjén. A két vak ember természetesen azoknak a képeként is felfogható, akiket bűneik vakítottak meg. Ezek az emberek hirtelen elkezdenek kiáltani Jézushoz, hogy mentse meg őket. Mindenki próbálja őket lecsendesíteni, elbátortalanítani. Életbevágó, hogy most kitartsanak, hiszen egy teljesen új élet vár rájuk.

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt és ezt mondta nekik: „Menjetek az előtetek levő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: 'Mondjátok meg Sion leányának, íme királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.' A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruháikat, Jézus pedig ráült. A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. Az előtte és utána menő sokaság ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jó az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.”

Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: „Ki ez?” A sokaság ezt mondta: „Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.”

Jézus jeruzsálemi bevonulásának napját virágvasárnapként szoktuk emlegetni. Jézus tehát bevonul Jeruzsálembe, és még azon a héten elárulják, megkorbácsolják és keresztre feszítik őt. Lukács evangéliuma még többet elárul nekünk Jézus bevonulásáról Jeruzsálembe. Erről majd részletesebben fogunk beszélni, amikor odaérük az erre vonatkozó ígéréshez.

Arra azonban szeretném felhívni a figyelmet, hogy a tömeg szavai, tulajdonképpen a 118. zsoltárból származnak. Ebben a zsoltárban Dávid több mindent is megjövendöl a Messiással kapcsolatban. A 22. versben ezt írja Dávid: *„Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő,”* vagyis Jézusról ír itt. 23. vers *„Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örvendezzünk ezen.”*

Milyen napról beszél itt Dávid? A Messiás eljövételének napjáról, a mi üdvösségünk, a mi szabadulásunk eljövételének napjáról, amelyet az Úr rendelt el. Figyeljük meg a 118. zsoltár 25. versét: *„Ó Uram, segíts meg, Ó Uram, adj szerencsét!”* Az eredeti héberben itt a 'hossánna' szó szerepel. 26. vers: *„Áldott, aki az Úr nevében jön”* A tömeg ugyanezt kiáltja, amikor Jézus bevonul Jeruzsálembe: *„Áldott, aki jó az Úr nevében, hosszánna a magasságban!”*

A 'hossánna' azt jelenti, 'ments meg'. Ezt kéri tehát Jézustól. Valóban nem véletlen, hogy a tömeg ebből a zsoltárból idéz, mert Isten ezt a napot jelölte ki, hogy elhozza országát az emberekhez.

Azután bement Jézus a templomba, és kiűzte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felborította, és ezt mondta nekik: „Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek.”

Jézus kizavarta a kereskedőket a templomból. A pénzváltók azért voltak jelen a templomban, hogy a római pénzt átváltsák a templomban használatos pénzegységre, mert római pénzt nem áldozhattak Istennek. A hagyományaik szerint tehát csak a templomi pénzt lehetett Istennek felajánlani. A baj csak az volt, hogy a templomban abszolút monopolhelyzetben voltak. Az emberek tudták, hogy nem tudnak mit kezdeni a római pénzzel, és mindenképp szükségük van templomi pénzre, amit csak ott, a templomban, tudtak a pénzváltóktól megszerezni. A pénzváltók visszaéltek a helyzetükkel és lényegében becsapták az embereket. Olyan árfolyamon váltottak, amivel gyakorlatilag meglopták az embereket. Búsás bevételük származott ebből, amit természetesen megosztottak a pappal is, akivel összeszövetkeztek.

Azt is meg kell említenünk, hogy kint az utcán nagyon olcsón, pár fillérért lehetett vásárolni áldozatra szolgáló galambokat. De a templomban is árusítottak galambokat, de ezek különleges galambok voltak, amelyeket megjelölt a pap. Ezek aztán tízszer, hússzor drágábbak voltak, mint az utcai galambok. Hiába vett tehát valaki egy galambot az utcán olcsón, és vitte oda a papnak, hogy bemutassa áldozatként. A pap addig vizsgálta, míg nem talált rajta valami kis hibát. Azt pedig tudjuk, hogy az áldozati galambnak tökéletesnek kellett lennie. Így tehát a pap mindig talált az utcai galambon valamiféle problémát, ezért visszadobta: *„Ezt így nem áldozhatom fel Istennek!”* De ha valaki a templomban vásárolt galambot vitt oda hozzá, amely persze jóval drágább is volt, arra természetesen rábólintott, azzal minden rendben volt.

Ezek az emberek abból akartak meggazdagodni, hogy egyszerűen csak imádni akarták Istent. Tulajdonképpen a vallásból üzletet csináltak. Jézust ez feldühítette, ezért mondta: „Az én házamat imádság házána nevezik, ti pedig rablók barlangjává teszitek.” majd kiűzte őket a templomból. Miután Jézus megtisztította a templomot, elzavarva az árusokat, a pénzváltókat, - végre olyan lett a templom, amilyennek azt Isten szánta. A 14. vers ugyanis ezt írja:

Azután vakok és bénák mentek hozzá a templomba és meggyógyította őket.

Az emberek megtapasztalták Isten jelenlétét és munkáját az életükben. Bementek a templomba, ahol Isten meggyógyította őket. Ez volt a templom eredeti rendeltetése, nem pedig az, hogy az embereket úton-útfélen becsapják.

Amikor pedig a főpapok és az írástudók látták a azokat a csodákat, amelyeket tett, és a gyermekeket, akik a templomban ezt kiáltották: „Hozsánna a Dávid Fiának!” – haragra lobbantak és így szóltak hozzá: „Hallod mit mondanak ezek?” Jézus pedig így válaszolt nekik: „Hallom. Sohasem olvastátok: Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?” Erre otthagyva őket kiment a városból Betániába, és ott töltötte az éjszakát.”

Jézus tehát nem töltötte élete utolsó hetének minden percét Jeruzsálemben, hanem elment Bethániába, és onnan járt be naponta Jeruzsálembe. Gyönyörű látni, ahogy a gyermekek dicsérik Jézust: „Hozsánna a Dávid Fiának!” Úgy tűnik, hogy a gyermekek nagyon szerették Jézus. Az írástudók és a farizeusok természetesen nem örültek ennek, de amikor Jézust kérdőre vonják, egy zsoltárral válaszol: „Sohasem olvastátok, gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet.”

Amikor korán reggel a város felé ment megéhezett. Meglátott egy fügefát az út mellett, de semmit sem talált rajta csak levelet. Ekkor így szólt hozzá: „Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé!” És hirtelen elszáradt a fügefa. Amikor látták ezt a tanítványok, elcsodálkoztak, és azt kérdezték: „Hogyan száradt el ez a fügefa ilyen hirtelen?” Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, mondom néktek, ha van hitetek, és nem kételkedtek, nem csak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a hegynek azt mondjátok: Emelkedj fel és vesd magad a tengerbe! - az is meglesz. És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.”

Csodálatos ígéret ez az imádságra nézve. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Jézus ezt a tanítványainak ígérte. Kik az ő tanítványai? Akik megtagadják önmagukat, felveszik a keresztjüket és követik Őt. Az ima sohasem a saját öncélú vágyainkról és kéréseinkről szól. Jakab levelében a következőket olvassuk: „Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni. Harcoltok és viszálykodtok, mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.” Az imádság ugyanis nem az én, hanem Isten akaratának a megvalósulásáról szól. Krisztus tanítványai, akik valóban készek naponta halálra szálni önmagukat, felvenni a keresztet és követni Jézust, számukra valóban fontosabb az, hogy Isten akarata valósuljon meg. Isten akarata számukra a saját akaratuknál is fontosabb. Az ilyen ember imájának hatalmas ereje van.

Jézusnak az az ígérete, hogy „mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok”, nem egy általános érvényű ígéret. Az ima nem arról szól, hogy minden vágyamat azonnal kielégítsem: ha egy Mercedesre vágyok, akkor azonnal meg is kapjam azt. Ez nem kívánság műsor. Ez az

ígéret azoknak szól, akik valóban hajlandóak magukat megtagadni, a maguk akaratát Isten akaratának alárendelni, és az Ő akaratát keresni.

Amikor Jézus parancsára elszárad a fügefa, tulajdonképpen kiönti ítéletét a fügefára. Érdekes, hogy ebben az evangéliumban először olvasunk arról, hogy Jézus a hatalmát ilyesmire használja. Eddig Jézus a hatalmát az emberek megáldására, meggyógyítására használta.

Amikor Jézus a názáreti zsinagógában tanított, a következő prófécia olvasta fel az embereknek Ézsaiás könyvéből: *„Az Úr Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”* Ennyit olvasott fel Jézus az adott fejezetből, ezt látjuk a Lukács 4:19-ben.

Az Ézsaiás 61-ben, azonban, ahonnan eredetileg származik a prófécia, és a következő mondat, amelyet Jézus már nem olvasott fel, így hangzik: *„És hogy hirdessem Istenünk bosszúállása napját.”* Ez még nem teljesedett be, ez még csak ezután következik.

Látjuk, hogy Jézus ítéletet hajt végre a fügefán, amin a tanítványok meglepődtek. Nem az lepte meg őket, hogy Jézus megátkozta a fügefát, hanem, hogy milyen gyorsan be is teljesedett, és hirtelen elszáradt a fügefa.

Persze mondhatnánk, még túl korai lett volna termést keresni a fügefán áprilisban a páska ünnepének idején. A fügefákról azonban tudnunk kell valamit. Amikor az ember például február környékén látogat el Izraelbe, már akkor talál fügéket a fügefákon, amikor a fügefának még a levelei sem hajtottak ki. Ezek a fügék a fa korai termései. Úgy is mondhatnánk, hogy az igazi fügéknek az előhírnökei. Először tehát a fügefákon ezek a korai gyümölcsök jelennek meg február környékén; azután március második felében, április elején megjelennek a levelek, és az igazi fügék ezután következnek csupán. A lényeg tehát az, hogy amikor Jézus ránézett erre a fügefára, látta, hogy a levelei már kint vannak, fügét – ugye ebben az esetben korai fügét – azonban nem talált rajta. Vagyis ez a fügefa nem töltötte be azt a feladatot, amire Isten teremtette, hogy fügét teremjen, és Jézus ezért megátkozta.

Az Igében a fügefa több helyen is Izráel képe. A Jeremiás 24-ben például az Ige jó fügéket és rossz fügéket említ - a fügéket Izráel népéhez hasonlítja. Isten arról is beszél, hogy a rossz fügéket, amelyek ehetetlenül rosszak, ki kell dobni. Jóel próféta és Hóseás próféta könyvében pedig szintén megjelenik a fügefa képe, amely szintén Izráelre utal.

A fügefa tehát, amelyet Jézus megátkozott valóban ott volt, és tényleg el is száradt, de ne feledjük, hogy volt ennek az egésznek egy szimbolikus jelentése is. A fügefa Izráelre utalt, amely nem termett gyümölcsöt, ezért rá is a fügefához hasonló sors várt. Mindez be is következett Jézus Krisztus halála után. A nép elutasította Őt, és tudjuk, hogy a zsidókat még az első században elűzték a saját földjükről, és évszázadokon át nem alkottak egységes népet. Szétszóródtak az egész világon.

Azután bement a templomba, és miközben a tanított, a főpapok a nép véneivel odamentek hozzá és azt kérdezték tőle: „Milyen hatalommal teszed ezeket, és ki adta neked ezt a hatalmat?” Jézus így válaszolt nekik: „Én is kérdezek tőletek valamit, és ha megfeleltetek rá, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket. Honnan való volt a János keresztsége,

menyből vagy emberektől?” Ők pedig így tanakodtak egymás között: „Ha azt mondjuk: mennyből, azt fogja mondani nekünk: Akkor miért nem hittetek neki? Ha pedig azt mondjuk: emberektől, akkor félnünk kell a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja. Ezért ezt felelték Jézusnak: „Nem tudjuk.” Ő pedig így válaszolt nekik: „Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.”

Az emberek Keresztelő Jánost prófétának tartják, de nem ő volt a világosság, csak annak a hírnöke, akinek el kellett jönnie a világba, hogy megmentse a világot. Keresztelő János is rámutatott arra, hogy a világ világossága nem más, mint Jézus Krisztus. Ha tehát ezek a írástudók elismerik, hogy Keresztelő János igazat beszélt, akkor azt is el kellett volna ismerniük, hogy mindaz, amit Jézusról mondott, igaz. Mit is mondott Keresztelő János Jézusról? Azt mondta: *„Íme az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűneit. Ő az akiről megmondtam, utánam jő egy férfi, aki megelőz engem, mert előbb volt, mint én.”* Ha tehát a főpapok elfogadják azt, hogy János keresztsége a mennyből volt, akkor azt is el kellett fogadniuk, hogy Jézus Krisztus is az Atyától kapott hatalommal cselekszik. Keresztelő János egyértelműen kijelentette Jézusról, hogy Ő az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit.

Fel kell ismernünk, hogy a főpapok nagyon nehéz helyzetben voltak, hiszen a nép Keresztelő Jánost prófétának tartotta. Vagyis akármit is mondanak, kellemetlen helyzetbe hozzák magukat, mert vagy kénytelenek elfogadni Jézus Krisztust Isten fiaként, vagy a nép haragjával kell számolniuk.

Figyelemre méltó, hogy Jézus ezután két példázatot mesél el a főpapoknak, majd kikéri a véleményüket. A főpapok, csak miután válaszolnak Jézusnak, döbbenek rá, hogy a példázatok róluk szóltak. Jézus jól sarokba szorította őket.

„De mi a véleményetek erről? Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben. Ő így felelt: Nem akarok; később azonban meggondolta magát, és elment. Azután a másikhoz fordulva annak is ugyanezt mondta. Ő azonban így felelt: Megyek, uram- de nem ment el. Ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát?” „Az első” - felelték.

Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek: a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok a János az igazság útján – Jézus tehát itt ismét Keresztelő János említi – de nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”

Kinek felelnek meg a vámszedők és a parázna nők a példázatban? Annak a fiúnak, aki nemet mondott az édesapjának, amikor az édesapja megkérte őt, hogy a szőlőben dolgozzon. Azokról van szó, akik bűnben éltek, és hátat fordítottak Istennek. Később azonban megtértek a bűnükből és elindultak, hogy szolgálják az Urat.

A farizeusoknak pedig az a fiú felel meg, aki egyből rávágta, hogy „rendben apám, megyek”, azután mégsem ment el. A farizeusok is ilyenek voltak, csak mondogatták, hogy „rendben van, Uram”, de mindig csak szóban követték Istent, cselekedeteikkel azonban soha sem.

Ki teljesítette tehát a kettő közül az apja akaratát? Az, aki először nemet mondott azután mégis elment; vagy az, aki kezdettől fogva azt hajtogatta, hogy „jó, rendben van”, de aztán nem tette

meg azt, amire az édesapja őt kérte? Istent nem az érdekli, hogy mit mondunk, hanem a szívünk, annak tartalma.

Nagyon sok vallásos ember létezik napjainkban is a világban, akik vallásos cselekedeteket végeznek, bizonyos szertartásokat hajtanak végre, de a szívük nem Istenért dobog. A zsidó kultúrában például, amikor valaki megszaggatta ruházatát, az nagyon mély és viharos érzelmekről árulkodott. Isten azonban nem ezekre kíváncsi, nem hatalmas érzelmi kitérőkre, vagy vallásos cselekedetekre vágyik, hanem a szívetekre, hogy érte éljete. *„Bizony mondom néktek, hogy a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában”* - mondja Jézus a farizeusoknak. Jézus itt még kesztyűs kézzel bánik velük, a 23. fejezetben látni fogjuk, ahogy megadja nekik az utolsó döfést. Jézus azzal fejezi be, hogy *„Mert eljött hozzátok a János az igazság útján, de nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”*

Ezután Jézus még egy példázatot mond el nekik.

„Hallgassatok meg egy másik példázatot. Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.”

Jézus a szőlőről mond egy példázatot, utalva az Ézsaiás 5-ben található terméketlen szőlőről szóló példázatra, amelyet mindnyájan nagyon jól ismertek. Amikor Jézus elkezd példázatát erről a szőlőről, biztos vagyok benne, hogy mindenkinek azonnal eszébe jutott az Ézsaiás 5, amelyben Isten úgy beszél Izráelről, mint egy szőlőről, amit elültetett, és Isten várta, hogy szőlőt teremjen, de csak vadszőlőt termett.

„Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. A munkások megfogták a szolgálait, és kit megvertek, kit megölték, kit megköveztek közülük. Aztán ismét küldött szolgálát, többet, mint először; de ugyanígy bántak azokkal is. Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. De amikor a munkások meglátták a fiát így szóltak maguk között: Ez az örökös: gyertek öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége. Majd megfogták kidobták a szőlőn kívülre és megölték. Vajon majd ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?” Ezt felelték neki: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul vesztí el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termét a maga idejében.”

A farizeusok ezzel beleestek saját csapdájukba.

Erre megkérdezte tőlük Jézus: „Sohasem olvastátok az írásokban: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeünkben.”

Ez az idézet ugyanabból a zsoltárból származik, mint az, amit az emberek Jézus bevonulásakor ismételtettek: *„Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jó az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!”*

„Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki erre a kőre esik – Melyik kőre? A sarokkőre, amelyet az építők megvetettek, Jézus Krisztusra –, aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez

a kő ráesik, azt szétmorzsolja. Amikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél. Szerették volna elfogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.”

Jézus megjövendöli, hogy elvételik Izráeltől az Isten országa, és ez így is történt. Az evangélium először valóban a zsidóknak hirdettetett, utána azonban a pogányoknak is. Ne feledjük, hogy Isten gyümölcsöt keres. Jézus a János 15-ben a következőket mondja: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”* Az Úr tehát olyanokat keres, akik gyümölcsöt teremnek, mivel Izráel nem akart gyümölcsöt teremni, elvételét tőle az Isten országa, és olyan népnek adatott, amely megtermi annak gyümölcsét.

Figyeljük meg, mit mond Jézus arról a kőről, amelyet az építők megvetettek, arról a kőről, amely a sarokkő lett. Azt mondja Jézus, hogy *„aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja”*. Jézus Krisztus a mi életünkben is két különböző szerepben lehet jelen. Ha hiszünk benne, befogadjuk Őt, akkor Ő a mi Urunk és Megváltónk; de ha hátat fordítunk nekik, akkor egy napon a bíránk lesz, aki megítél bennünket. Ha Te ráesel erre a kőre, igen igaz, hogy összetörsz, de azután Jézustól egy teljesen új életet kapsz, amely sokkal mélyebb és sokkal gazdagabb. Amikor azonban Jézus a bírád, akkor nem te esel a kőre, hanem a kő esik rád, és teljesen szétmorzsol majd téged. Jézusnak tehát két arca van: az emberek vagy az egyikkel, vagy a másikkal találkoznak majd, attól függően, hogy hitüket belé vetették-e vagy sem.

Megszólalt erre Jézus, és ismét példázatokban beszélt hozzájuk: „Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki menyegzőt készített a fiának. Elküldte szolgálait, hogy hívják össze a meghívottakat a menyegzőre, de azok nem akartak elmenni.

Figyeljük meg, hogy a király először a meghívott vendégekhez küldi el szolgálait.

Ekkor más szolgálakat küldött, akikhez így szólt: Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme elkészítettem az ebédet, ökreim és hizott állataim levágva, és minden készen van: Jöjjetek a menyegzőre! De azok mit sem törődve ezzel, elmentek: az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe. A többiek pedig megragadták szolgálait, bántalmazták és megölték őket. Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette. Akkor ezt mondta szolgálainak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre. Kimentek a szolgálak az utakra, összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel. Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve. Így szólt hozzá: Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott. Akkor a király ezt mondta szolgálainak: kötözzétek meg kezét-lábát, és vessétek ki a külső sötétségre; ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.”

Egy prófétikus képét látjuk itt a Fiú esküvői lakomájának. Vegyük észre először is, hogy a szolgálakat a király a meghívott vendégekhez küldi el, ők azonban nem hajlandók elmenni a menyegzőre. Jézus Krisztus is először az evangéliumot a zsidókhöz vitte el, akik azonban

elutasították azt. Minden készen állt tehát a menyegzőre, az áldozatot is felajánlották. Semmi más nincs hátra, mint az, hogy megérkezzenek a vendégek. De a meghívott vendégek ezzel mit sem törődve elmentek - az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe. Valóban ez történt: Jézus halála után a tanítványok hirdették az evangéliumot, a zsidók azonban elutasították azt.

„Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette. Pontosan ez történt i.sz. 70-ben, amikor a rómaiak Titusz vezetésével lerombolták Jeruzsálemet, és elűdözték onnan a zsidókat. A zsidók csökönyösen hátat fordítottak Istennek, és ezzel kivívták Isten haragját, amely Jeruzsálem lerombolásához vezetett. Jézus mindezt előre megmondta. Amikor Jeruzsálemben jártunk, egy alkalommal elmentünk egy férfi házához, aki viszonylag mélyre leásott a háza mellett, és végre jó pár réteg alatt egy kb. 12-13 cm-es hamu rétegre bukkant, amely Jeruzsálem i. sz. 70-ben történő lerombolásának maradványa volt. Egészen lenyűgöző mindezt látni, és közben arra gondolni, hogy minden úgy történt, ahogy azt Jézus megjövendölte.

„Akkor a király ezt mondta szolgálóinak: Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre.” Így az evangélium a pogányokhoz is eljutott. Ne kerülje el a figyelmünket, hogy csak menyegzői ruhában jöhetünk az esküvőre. Egyesek ugyanis utcai viseletben próbáltak megjelenni a menyegzőn. Pedig a menyegzői ruha alapkövetelmény. Fontos ugyanis, hogy magunkra öltjük a menyegzői ruhát, Jézus Krisztus igazságát, amely a mienk lehet hit által. Sokan azonban, ahogy az előbb is említettem, mégis megpróbálnak utcai viseletben bejutni a menyegzőre: megpróbálnak a saját erejükből, a saját jócselekedeteikkel bejutni Isten országába. Amikor azonban a király megvizsgálja a vendégeket, csak azok maradhatnak ott a menyegzőn, akik magukra öltötték Jézus Krisztus igazságát, amit hit által lehet megszerezni, nem pedig cselekedeteiből. Azokat, akik ezt nem tették meg, az Úr nagyon egyértelműen figyelmezteti arra, hogy kivettetnek majd a külső sötétségre, és ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Akkor a farizeusok elmentek és elhatározták, hogy szóval csalják majd törbe. Elküldték tehát hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal együtt, akik ezt mondták: „Mester tudjuk, hogy igaz vagy, és az Isten útját az igazsághoz ragaszkodva tanítod, és hogy nem tartasz senkitől, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét. Mondd meg tehát nekünk, mi a véleményed: szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?” Jézus felismerve gonoszságukat így szólt: *„Mit kísértetek engem, képmutatók?”*

A kérdés, amelyet Jézusnak feltettek, valóban ravasz volt. Ha ugyanis Jézus azt mondja: „Igen, szabad adót fizetni a császárnak”, a zsidók egy csapásra elfordultak volna tőle, és árulónak tartották volna, valaki olyannak, aki összeszűrte a levet a rómaiakkal. Bár a zsidók Palesztinában római fennhatóság alatt éltek, mégsem tekintették magukat alattvalóknak, és olyanoknak, akik elnyomás alatt élnek, hanem mindig a függetlenségüket hangsúlyozták. Hozzá kell tennem, hogy utáltak adót fizetni Rómának.

Ha azonban Jézus azt mondja, hogy „nem, nem szabad adót fizetni a császárnak”, már rohantak is volna a római hatóságokhoz, akik egy pillanat alatt letartóztatták volna Jézust, hiszen az embereket arra buzdította, hogy tagadják meg az adót Rómától. Jézus azonban átlát a szitán; felismeri, hogy ezzel a furfangos kérdéssel törbe akarják csalni, és azért mondja: *„Miért kísértetek engem, képmutatók?”*

„Mutassatok nekem egy adópénzt!” Azok odavittek neki egy dénárt. Jézus megkérdezte tőlük: „Kié ez a kép és ez a felirat?” „A császáré” – felelték. Jézus erre kijelentette: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.” Amikor ezt meghallották, elcsodálóztak, otthagyták őt, és eltávoztak.

Azon a napon szadduceusok is mentek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás,

A szadduceusok voltak abban az időben az ún. materialista beállítottságúak, akik nem hittek a feltámadásban, nem hittek az anyagi lények létezésében sem.

és megkérdezték őt: „Mester! Ezt mondta Mózes: ha valaki meghal, és nem marad fiúgyermeke, akkor testvére vegye felségül az asszonyt, és támasszon utódot testvérének. Volt nálunk hét testvér: az első, miután megnősült, meghalt, és mivel nem volt utóda, feleségét testvéreére hagyta. Hasonlóan a második is, a harmadik is, és így egymásután mind a hét. Végül aztán meghalt az asszony is. A feltámadáskor tehát kinek a felesége lesz az asszony a hét közül, hiszen mindegyiknek a felesége volt?

Miért kérdezik ezt Jézustól a szadduceusok? Azért mert azt remélik, hogy így nevetségessé tudják tenni a feltámadás elképzelését. Bizony ma is nagyon sokan próbálkoznak ezzel, miközben nem ismerik Isten Igéjét, és azt, amit a feltámadásról mond. Ezért olyan kérdéseket tesznek fel például, ha valaki szívátültetésen esett át, és olyan valakitől kapott szívet, aki szintén keresztény volt, a feltámadáskor melyikük kapja meg ezt a szívet. Egy másik ilyen kérdés, hogy pl. valaki meghal, és tegyük fel, hogy kint a mezőn temetik el, és ott indul bomlásnak a földben, akkor szervezetének különböző komponensei onnantól a földet gazdagítják, és tulajdonképpen belekerülnek abba a fűbe is, amelyik ott nő, és amikor a tehének lelegelik ezt a fűvet, akkor tulajdonképpen a halott ember egyes kalkotóelemei belekerülnek a tehénbe, a tehéntejen keresztül pedig az emberbe. Tehát a kérdés az, hogy a feltámadáskor ezek a komponensek kinek a szervezetében lesznek majd jelen. Azok, akik ilyen kérdésekkel állnak elő, megpróbálják nevetségessé tenni a feltámadást.

A szadduceusok tehát igyekeztek bebizonyítani, hogy micsoda nevetséges elképzelés a feltámadás. De nézzük meg, hogy mit válaszolt nekik Jézus a 29. versben:

„Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát.”

Pál a korinthusiakhoz írt első levelében a következőket írja a 15. fejezetben: *„De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak, milyen testben jelennek meg? Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, amíg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet csak elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet.”* Pál tehát azt mondja, hogy te csupán elveted a magot, és aztán Isten ad neki testet, olyant, amilyent szeretne.

Ne feledjük tehát, hogy új testet kapunk Istentől a feltámadáskor. Ahogy Pál is írja a 2 Korinthus 5:1-ben: *„Tudjuk pedig tehát, hogy ha a földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”* Jézus tehát a 30. versben még a következőket is válaszolja a szadduceusoknak:

„Mert a feltámadáskor nem nőszülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.”

Ezt Jézus természetesen az emberekre érti. A házasság egyik fontos célja, hogy biztonságos, szerető otthont teremtsen, amelyben azután gyermekeink felnőhetnek. A feltámadáskor azonban már olyanok leszünk, mint az angyalok a mennyben: nem nőszülünk, férjhez sem megyünk, gyermekeket sem vállalunk majd. Azt, hogy pontosan milyen formát is öltünk majd a mennyben, nem tudhatjuk, megpróbálhatjuk persze elképzelni, de ezek csak elképzelések maradnak.

„A halottak feltámadásáról pedig - hiszen a szadduceusok ebben sem hittek – nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek? Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene?”

Ezt Isten a Mózes 2. Könyvében a 3. fejezet 6. versében mondja, mégpedig akkor, amikor Ábrahám, Izsák és Jákób már nem voltak az élők sorában, és Jézus hozzáteszi:

„Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.”

Vagyis Ábrahám, Izsák és Jákób életben voltak, hiszen már feltámadtak, és ott voltak Istennel új testükben a mennyben.

Amikor a sokaság ezt hallotta, álméltkodott tanításán. Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szadduceusokat elnémította, köréje gyűltek. Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísérteni akarta őt, és megkérdezte tőle: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?” Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény, és a próféták.”

Pál a következőket írja a Galata 5:14-ben: *„Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* Vagyis az egész törvény a szeretetben teljeseedik be. A törvény tulajdonképpen tiltásokat tartalmazott, ha konkrétan a Tízparancsolatra gondolunk: *„Ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj, ne legyenek más isteneid.”* Jézus pedig mindezt összefoglalva ezt mondja: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és szeresd felebarátodat, mint magadat.”* Tulajdonképpen arról szól a törvény, hogy szerető kapcsolatunk legyen Istennel, ez legyen az első helyen életünkben, és ha ilyen kapcsolatban vagyunk Istennel, akkor a felebarátunkkal való kapcsolatunk is szeretetteljes lesz. Erről szól az egész, e két parancsolattól függ a törvény és a próféták.

Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte tőlük Jézus: „Mi a véleményetek a Krisztusról? Kinek a fia?”

Természetesen nem hitték, hogy Jézus Krisztus a Messiás, még várták őt, de ismerték a Messiásról szóló próféciákat. Ez alapján válaszolták azt, hogy Dávidé. A zsidók tehát egy embert vártak - még mindig egy embert várnak - nem pedig Isten Fiát. Jézust is azért utasították el, mert azt állította magáról, hogy Isten Fia. Az egyik alkalommal, amikor halálra akarták kövezni Jézust, Jézus megkérdezte tőlük: *„Miért akartok engem megkövezni? Olyan sok jót cselekedtem közöttetek, melyik jócselekedetemért teszitek ezt?”* És a zsidók erre azt felelték, hogy *„nem a jócselekedeteid miatt, hanem azért, mert ember létedre Istennel teszed magad egyenlővé kijelentéseidben.”*

Amikor Jézust Pilátus elé hurcolták, aki kihallgatta őt, a következőket mondta a népnek: „Nem találok őt bűnösnek. Semmi szükség a keresztfeszítésre.” A zsidók azonban erősködtek, hogy igenis bűnös, mert a törvényeik alapján halált érdemel az, aki emberként magát Isten Fiának nevezi.

Márk is beszámol evangéliumában arról az alkalomról, amikor a szadduceusok ezzel a kérdéssel keresték meg Jézust. Ott azt látjuk, hogy a szadduceusok megkérdezték Jézustól, hogy melyik a legfőbb az összes parancsok közül. Jézus a Márk 12:29-ben így válaszolt: *„A legfőbb ez: Halljad Izráel, az Úr a mi Istenünk egy Úr.”* Ha megnézzük, hogy ennek az „egy” kifejezésnek az eredeti szövegben mely szó felel meg, akkor azt látjuk, hogy ez az 'ehád' szó. Az 'ehád' héber kifejezés egy egységet jelent, amely több összetevőből épül fel. Itt egy másik héber kifejezést is szeretnék megemlíteni a 'jakid'-ot, amely teljes, tökéletes egységet jelent. Visszatérve azonban az 'ehád' kifejezéshez, ez egy egységet jelent, mely különböző alkotóelemekből épül fel. Például a gyülekezetünk is egy egységnek tekinthető, de nagyon sok hívő ember alkotja. Mindezt azért mondom el, mert az 5Mózes 6:4-ben egy nagyon fontos igeverset találunk, amely így hangzik: *„Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr.”* Ha itt az eredeti, a 'jakid' kifejezést használta volna, akkor nem lenne okunk feltételezni a Szentháromság létezését. Ez a kifejezés ugyanis tökéletes egységet jelent, de nem utal arra, hogy ez esetleg különböző alkotórészekből épülne fel. Mivel azonban az eredeti szövegben itt az 'ehád' szót találjuk, ebből következtethetünk a Szentháromságra, vagyis arra, hogy Isten három személyben létezik.

Ők azonban ezt nem akarták meghallani, és nem voltak hajlandók elfogadni, sőt feldühödtek Jézusra, amikor saját istenségét jelentette ki előttük. Sőt mi több, olyan dühösek voltak, hogy több alkalommal is készek voltak Jézust halálra kövezni, azért mert magát Istennel egyenlővé tette.

Amikor tehát Jézus megkérdezi a farizeusoktól, hogy mi a véleményetek a Krisztusról, kinek a Fia, és ők azt felelik, Dávidé, ezzel tudatják Jézussal, hogy embernek tartják a Krisztust, nem ismerik el istenségét. Mivel Isten megígérte Dávidnak, hogy leszármazottja ül majd a trónon mindörökké, ezért a Messiást nagyon gyakran Dávid Fiaként emlegették. Emlékezzünk csak vissza, a 20. fejezetben a két vak ember az út mentén szintén így kiáltott: *„Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!”* A Messiás tehát Dávid leszármazottja, Dávid fia volt, de több is volt ennél - Isten Fia.

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelének 1. fejeztében a 3. versben a következőket írja: *„Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult.”*

Jézus újabb kérdést tett fel nekik: *„Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által Urának, amikor ezt mondja: Így szól az Úr az én Uramhoz: Ül az én jobbomra, amíg lábaid alá nem vetem ellenségeidet.”*

A 110. zsoltár szintén a Messiásról ír. Dávid zsoltára ez, amely a következőképpen kezdődik: *„Így szól az Úr – vagyis Jehova, Jahve – az én Uramhoz – és az itt használt szó a héberben az 'adonaj' – ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad számolyává nem teszem.”* Dávid tehát Uraként említi a Messiást. Ha azonban a Messiás Dávid fia, miért hívja őt Dávid az ő Urának?

Abban a patriarchális társadalomban elképzelhetetlen volt, hogy egy apa a saját fiát urának nevezze. Az apa nagyon erős, meghatározó központi szereppel rendelkezett egészen élete végéig. Egy apa tehát soha, de soha nem mondta a fiának, semmilyen körülmények között, hogy „te vagy az én uram”. Éppen ellenkezőleg, a fiúk hívták édesapjukat uruknak. Mert az apa valóban a fia ura volt, egészen addig, míg az apa meg nem halt, még akkor is, amikor a fiú megnősült.

De ha tényleg így van, akkor hogyan nevezheti Dávid a Lélek által Urának a Megváltót? Mindenképpen vegyük észre, hogy maga Jézus is elismeri, hogy Dávid írásai a Lélek által ihletettek. Ugyanezt látjuk az Apostolok Cselekedetei 1:16-ban is amikor Péter a következőket mondja a sokaságnak: *„Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által Júdásról.”*

„Ha tehát Dávid urának szólítja őt –vagyis a Messiást – miképpen lehet a Fia?” De senki sem tudott neki felelni egyetlen szót sem, és megkérdezni sem merte őt többé senki attól a naptól fogva.”

Jézus tehát azt mondta magáról, hogy Isten Fia, és hozzátette, hogy az Atya, a Szentlélek, az Ige, sőt saját cselekedetei is mind erről tesznek bizonyosságot. *„Ha én magamról tennék bizonyosságot, az én bizonyágtételem nem volna igaz.”*- mondja Jézus a János 5:31-ben. De gondoljunk csak bele, mi történt, amikor Keresztelő János megkeresztelte Jézust: megnyílt az ég és az Atya hangja hallatszott: *„Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.”* Az Atya maga mondta Jézusról, hogy az Ő szeretett fia. Amikor Jézus megdicsőült a tanítványai szeme láttára: *„fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: 'Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, reá hallgassatok.'”*

Isten az Ószövetségben is bizonyosságot tesz arról, hogy Jézus az Ő fia. A 2. zsoltár 7. versében ezt írja: *„Kihirdetem az Úr végzését, ezt mondta nekem: Az én fiam vagy, fiammá fogadtalak ma téged.”* A 2. Sámuel 7:14-ben, amikor Isten az eljövendő Messiásról beszél Dávidnak, ezt mondja róla: *„Atyja leszek, és ő fiam lesz.”* Az Ézsaiás 9:5-ben ezt olvashatjuk: *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.”* Egyrészt tehát gyermek születik nekünk, másrészt pedig látnunk kell, hogy ez a gyermek Isten fia. Isten a saját fiát küldi el ebbe a világba. *„Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában.”* Ez az ézsaiási igerész tehát az eljövendő Messiásról szól.

Az Ézsaiás 7:14-ben ezt mondja Isten Áháznak: *„Ezért maga az Úr fog nektek jelt adni: Íme egy szűz teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuelnek nevezik el”,* ami annyit jelent: *„Velünk az Isten”*.

„Mi a véleményetek a Krisztusról? Kinek a fia?” Ez még ma is a legfontosabb kérdés. Ki ez a Krisztus? Igazából két lehetőség van. Vagy egy názáreti embernek a fia, vagy valóban Isten Fia. A bizonyítékok az utóbbit igazolják. Nagyon fontos, hogy te, személy szerint, mit gondolsz Jézus Krisztusról. Szerinted kinek a fia? Jézus maga mondja a János 5:37-ben, hogy: *„Az Atya is, aki elküldött engem, bizonyosságot tett rólam.”* Ezenkívül maga az Ószövetség is bizonyosságot tesz róla, valamint a Szentlélek, az Ige és Jézus cselekedetei. Péter maga mondja, hogy *„mi szemtanúi voltunk annak, amit Jézus tett, és saját szemünkkel láttunk mindent”*. Mindemellett ne feledjük a próféciákat sem.

A kérdés tehát ma is az: Te, személy szerint, mit gondolsz Jézus Krisztusról?